

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 27

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 ianuarie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
34. — Decret privind înaintarea în gradul următor a unui general și a unui contraamiral din Ministerul Apărării Naționale.....	2	2. — Ordin al ministrului industriei și resurselor pentru aprobarea programelor de restructurare ale Companiei Naționale „Romarm” — S.A. și societăților comerciale de sub autoritatea Ministerului Industriei și Resurselor pentru anul 2002.....	13
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
Decizia nr. 283 din 30 octombrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată	2-5	18/102C. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor și al ministrului afacerilor externe privind instituirea sistemului de licențe de import automate, emise în scop statistic, pentru importurile de grâu și făină de grâu.....	14
Decizia nr. 285 din 30 octombrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale	6-7	ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
Decizia nr. 299 din 6 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974, aprobată cu modificări prin Legea nr. 62/2000	8-10	2. — Circulară privind modificarea unor prevederi ale Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 1/1996 privind comisioanele pentru prestarea serviciilor de încasări și plăți cu și fără numerar, cu modificările și completările ulterioare, și abrogarea unor prevederi ale Circularei Băncii Naționale a României nr. 42/1995.....	14-15
Decizia nr. 300 din 6 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. a) și ale art. 136 alin. (2) din Codul muncii.....	10-12		

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind înaintarea în gradul următor a unui general
și a unui contraamiral din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 99 din Constituția României, precum și ale art. 45 lit. a) din Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerile ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Pe data de 1 ianuarie 2002 domnul general-maior Constantin Dumitru Gheorghe se înaintează în gradul de general-locotenent, iar domnul contraamiral Corneliu Valentin Rudencu se înaintează în gradul de viceamiral.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 14 ianuarie 2002.
Nr. 34.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****D E C I Z I A Nr. 283**

din 30 octombrie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 din Legea nr. 64/1995
privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Dumitru Velichi, Amet Izmet, Nicolae Rotaru, Daniel Nanu și Mircea Ghiță în Dosarul nr. 4.161/COM/2000 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, având ca obiect acțiunea intentată de aceștia,

în baza art. 107 din Legea nr. 64/1995, republicată, împotriva debitorului C.N.M. „Navrom” — S.A. și a lichidatorului Societatea Comercială „Pricewaterhouse Coopers Management Consultants” — S.R.L.

La apelul nominal Dumitru Velichi și Amet Izmet sunt prezenți personal; C.N.M. „Navrom” — S.A., prin lichidatorul său, Societatea Comercială „Pricewaterhouse Coopers Management Consultants” — S.R.L., este reprezentată de consilierul juridic Virgil Niță; lipsesc celelalte părți, Nicolae Rotaru, Daniel Nanu și Mircea Ghiță, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Dumitru Velichi solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 pct. 3 din Legea nr. 64/1995, republicată, deoarece acestea contravin art. 16 alin. (1) din Constituție, în sensul că instituie o discriminare între salariații cărora li se datorează salarii pe o perioadă de cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii

falimentului și salariații cărora li se datorează salarii pe o perioadă mai mare.

Amet Izmet solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a art. 108 pct. 3 din Legea nr. 64/1995, republicată, pentru aceleași considerente. Reprezentantul lichidatorului, consilierul juridic Virgil Niță, lasă la aprecierea Curții Constituționale soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât limitarea în timp a calității de creanță privilegiată a salariului nu contravine prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.161/COM/2000, **Tribunalul Constanța — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**, ridicată de Dumitru Velichi, Amet Izmet, Nicolae Rotaru, Daniel Nanu (care s-au referit numai la pct. 3 al art. 108) și de Mircea Ghiță (care s-a referit la art. 108 în întregul său).

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 21, 38, ale art. 11 alin. (1) și ale art. 20 alin. (1) din Constituția României, precum și ale art. 6 pct. 1 și ale art. 7 alin. 1 lit. a) din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 146 din 20 noiembrie 1974, art. 1 pct. 2 din Carta europeană revizuită, adoptată la Strasburg la 3 mai 1996 și ratificată prin Legea nr. 74 din 3 mai 1999, art. 2 pct. 2 din Convenția internațională pentru unificarea anumitor reguli privitoare la privilegiile și ipotecile maritime, adoptată la Bruxelles la 10 aprilie 1926 și ratificată prin Legea nr. 43/1937, și art. 11 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 95/1949 privind protecția salariului, ratificată prin Decretul nr. 284/1973, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 81 din 6 iunie 1973.

Potrivit celor susținute de autorii excepției, art. 108 din Legea nr. 64/1995, republicată, contravine dispozițiilor citate ale Constituției României și ale actelor normative internaționale citate, deoarece, pe de o parte, nu recunoaște salariului caracterul de creanță privilegiată și îi plasează pe salariații printre creditorii chirografari (art. 108 pct. 9 din lege), iar pe de altă parte, stabilind, la pct. 3, o poziție privilegiată, în ordinea de preferință, numai pentru creanțele izvorâte din contractele de muncă, pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii, instituie o discriminare inadmisibilă între titularii creanțelor din această categorie și salariații cărora li se datorează salariul pe o perioadă mai mare.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, exprimându-și opinia, arată că excepția de neconstituționalitate este nefondată pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art. 108 pct. 3 din Legea nr. 64/1995, republicată, asigură protecție, cu prioritate, numai salariaților ale căror creanțe s-au născut într-o perioadă de cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii prevăzute de lege, deoarece creanțele mai vechi puteau fi realizate de titularii acestora prin urmărire silită, în condițiile procedurii de drept civil, într-o perioadă în care debitorul încă era capabil să își plătească datoriile la scadență. Neexistând, așadar, identitate între situația salariaților cărora li se datorează

salarii pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii falimentului și cea a salariaților cu creanțe mai vechi, nu se poate reține că ordinea de preferință stabilită prin art. 108 pct. 3 din lege, în favoarea celor dintâi, încalcă principiul egalității în drepturi prevăzut la art. 16 alin. (1) din Constituție.

Textul de lege criticat nu contravine nici celorlalte prevederi din Constituție și din tratatele internaționale invocate de autorii excepției, deoarece, prin dispozițiile pe care le conține, nu încalcă dreptul la muncă al salariatului, iar în ceea ce privește caracterul salariului de creanță privilegiată, actele normative internaționale invocate recunosc dreptul statelor semnatare de a stabili, prin legislația proprie, ordinea de prioritate a creanței constituite din salariu, precum și nivelul salariului sau perioada anterioară falimentului, pentru care această creanță poate fi considerată privilegiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și comunica punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Potrivit considerentelor avute în vedere de Guvern, art. 108 din Legea nr. 64/1995, republicată, instituie o procedură specială — concursuală —, punând pe toți creditorii unui comerciant care nu și-a plătit datoriile într-o situație egală, procedură ce se încadrează astfel în dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție. La formularea pct. 3 al art. 108 din lege s-a ținut seama de cuprinsul art. 11 din Convenția internațională privind protecția salariului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, dispoziții care au următorul cuprins: „*Creanțele vor fi plătite, atât în cazul lichidării unor bunuri din averea debitorului pe bază de plan, cât și în cazul falimentului, în următoarea ordine:*

1. *taxele, timbrele și orice alte cheltuieli aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, precum și plata retribuțiilor persoanelor angajate în condițiile art. 9, art. 17 alin. (1), art. 21 și ale art. 22, sub rezerva celor prevăzute la art. 69 alin. (3);*

2. *creanțele reprezentând creditele, cu dobânzile și cheltuielile aferente, acordate de bănci în perioada de reorganizare, precum și creanțele rezultând din continuarea activității debitorului, în condițiile art. 74;*

3. *creanțele izvorâte din contracte de muncă, pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii;*

4. *creanțele statului provenite din impozite, taxe, amenzi și din alte sume ce reprezintă venituri publice, potrivit Legii nr. 72/1996 privind finanțele publice;*

5. în condițiile art. 106 alin. (3), creanțele garantate cu garanții reale asupra bunurilor;

6. creanțele reprezentând sumele datorate de către debitor unor terți în baza unor obligații de întreținere, alocații pentru minori sau de plată a unor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

7. creanțele reprezentând sumele stabilite de judecătorul-sindic pentru întreținerea debitorului și a familiei sale, dacă acesta este persoană fizică;

8. creanțele reprezentând credite bancare, cu cheltuielile și dobânzile aferente, cele rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, precum și din chirii;

9. alte creanțe chirografare.“

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că aceste dispoziții legale contravin următoarelor prevederi din Constituția României:

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.“;

— Art. 38 alin. (1): „Dreptul la muncă nu poate fi îngreunat. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.“;

— Art. 11 alin. (1): „Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.“;

— Art. 20 alin. (1): „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.“

În motivarea excepției sunt invocate, de asemenea, următoarele reglementări cuprinse în tratate și pacte internaționale:

— Art. 6 pct. 1 și art. 7 lit. a) din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 146 din 20 noiembrie 1974, cu următorul cuprins:

Art. 6 pct. 1: „Statele părți la prezentul pact recunosc dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată și vor lua măsuri potrivite pentru garantarea acestui drept.“;

Art. 7 lit. a): „Statele părți la prezentul pact recunosc dreptul pe care îl are orice persoană de a se bucura de condiții de muncă juste și prielnice, care să asigure îndeosebi:

a) remunerația [...];“;

— Art. 1 pct. 2 din Carta socială europeană revizuită, ratificată prin Legea nr. 74/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999, cu următorul cuprins: „În vederea exercitării efective a dreptului la muncă, părțile se angajează: [...];

2. să protejeze de o manieră eficientă dreptul lucrătorului de a-și câștiga existența printr-o muncă liber întreprinsă.“;

— Art. 2 pct. 2 din Convenția internațională pentru unificarea anumitor reguli privitoare la privilegiile și ipotecile maritime, adoptată la Bruxelles la 10 aprilie 1926, cu următorul cuprins: „Vor fi privilegiate asupra vasului, asupra navului pentru voiajul în cursul căruia creanța privilegiată a luat naștere: [...];

2. Creanțele rezultând din contractul de angajare a căpitanului, echipajului și a celorlalte persoane angajate la bord.“;

— Art. 11 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 95/1949 privind protecția salariului, ratificată prin Decretul nr. 284/1973, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 81 din 6 iunie 1973, cu următorul cuprins:

„1. În caz de faliment sau lichidare judiciară a unei întreprinderi lucrătorii folosiți în cadrul acesteia vor avea rang de creditori privilegiați, pentru salariile care le sunt datorate cu titlu de servicii prestate în cursul unei perioade anterioare falimentului sau lichidării și care va fi prevăzută de către legislația națională.

2. Salariul constituind o creanță privilegiată va fi plătit integral mai înainte ca creditorii ordinari să poată revendica cota-parte ce li se cuvine.

3. Ordinea de prioritate a creanței privilegiate constituită de salariu, față de celelalte creanțe privilegiate, trebuie să fie determinată de către legislația națională.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Potrivit art. 1722 din Codul civil, privilegiul este un drept conferit unui creditor de calitatea creanței sale de a fi preferat celorlalți creditori, fie chiar ipotecari. De regulă, creditorii privilegiați sunt plătiți înaintea celorlalți creditori, în ordinea calității privilegiului lor, determinat prin lege.

Legislația românească, civilă și comercială, recunoaște salariului calitatea de creanță privilegiată, cu toate efectele ce decurg din aceasta în procedurile de executare silită. Astfel, în ordinea de preferință stabilită prin art. 783 din Codul comercial român, este definit ca o creanță privilegiată „salariul datorat lucrătorilor întrebuințați direct de către falit, în timpul lunii ce a precedat declarația falimentului“. Tot astfel, în ordinea de preferință stabilită prin art. 563 din Codul de procedură civilă, creanțele reprezentând salarii sunt așezate pe locul al doilea, imediat după creanțele reprezentând cheltuielile de judecată și cele ocazionate de procedura de executare silită.

Consecvent concepției privind calitatea salariului de creanță privilegiată, legiuitorul a rânduit salariul pe un loc privilegiat în ordinea de preferință stabilită prin art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, și anume la pct. 3 din textul de lege amintit, după taxele și celelalte cheltuieli ocazionate de procedura falimentului și după creanțele născute în perioada de reorganizare.

Ca și în reglementarea prevăzută de Codul comercial, în art. 108 pct. 3 din Legea nr. 64/1995, republicată, se recunoaște caracterul de creanță privilegiată numai drepturilor salariale pe o perioadă limitată, și anume pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii.

Această reglementare nu contravine nici unuia dintre textele Constituției invocate de autorii excepției de neconstituționalitate.

Astfel, pct. 3 al textului de lege amintit se aplică, fără deosebire, tuturor creditorilor ale căror creanțe constau în drepturi salariale pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii de faliment, în deplin acord cu principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Drepturile salariale mai vechi de 6 luni sunt cuprinse, de asemenea, fără deosebire, în categoria

creanțelor chirografare care, potrivit art. 108 pct. 9 din lege, sunt satisfăcute după creanțele privilegiate și celelalte creanțe prevăzute la pct. 1—8 din textul menționat.

Deosebirea de tratament juridic dintre creanțele constând în salarii datorate de debitor pe o perioadă de până la 6 luni anterioare deschiderii procedurii de faliment și creanțele constând în salarii datorate pe o perioadă mai mare nu poate fi calificată ca o încălcare a principiului consacrat prin art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece situațiile nu sunt nici identice și nici similare.

În cazul salariilor la care se referă art. 108 pct. 3 din lege este vorba despre creanțe născute într-o perioadă în care debitorul se afla deja în incapacitate de plată, creditorii salariați neavând în această situație nici o altă posibilitate de satisfacere a creanțelor lor decât participarea lor la distribuirea sumelor realizate în urma lichidării.

Spre deosebire de titularii acestei categorii de creanțe, creditorii ale căror creanțe constau în salarii datorate pe perioade mai îndelungate aveau posibilitatea să acționeze împotriva debitorului încă solvabil și să își realizeze creanțele prin mijloacele prevăzute de lege, înainte ca acesta să intre în incapacitate de plată.

Or, așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale — de exemplu, prin Decizia nr. 70/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307/1993; Decizia nr. 6/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23/1996; Decizia nr. 136/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557/1999 —, principiul egalității cetățenilor în fața legii presupune identitate de soluții, pentru situații identice ori similare, și soluții diferite, pentru situații diferite.

Textul de lege care face obiectul excepției de neconstituționalitate nu este în contradicție cu art. 38 din Constituție privind munca și protecția socială a muncii, invocat de autorii excepției, dat fiind că, prin excluderea creanțelor constând în salarii datorate pe o perioadă mai mare de 6 luni de la deschiderea procedurii falimentului, nu se îngreădește dreptul la muncă al salariaților, ci se limitează, într-un mod rațional, privilegiul acordat creanțelor salariale, pentru a se da posibilitatea satisfacerii cu prioritate a acelor creanțe constând în salarii născute într-o perioadă în care debitorul se afla în incapacitate de plată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Dumitru Velichi, Amet Izmet, Nicolae Rotaru, Daniel Nanu și Mircea Ghiță în Dosarul nr. 4.161/COM/2000 al Tribunalului Constanța — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 octombrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Dispozițiile legale criticate nu contravin nici art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, deoarece nu conțin nici o îngreădire a acestui drept.

În sfârșit, textul de lege criticat nu încalcă nici prevederile Constituției cuprinse în art. 11 alin. (1) privind obligația statului român de a îndeplini obligațiile ce îi revin din tratatele la care este parte și în art. 20 alin. (1) privind tratatele internaționale având ca obiect drepturile omului, dat fiind că, așa cum se va arăta în continuare, nu există neconcordanțe între art. 108 din Legea nr. 64/1995, republicată, și actele normative internaționale la care se referă Legea fundamentală.

Reglementările internaționale invocate de autorii excepției de neconstituționalitate nu exclud posibilitatea limitării caracterului salariului de creanță privilegiată, în cazul falimentului datornicului.

Dimpotrivă, conform art. 11 pct. 1 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 95/1949 privind protecția salariului, au calitatea de creanțe privilegiate numai salariile datorate în cursul unei perioade anterioare falimentului sau lichidării și care va fi prevăzută în legislația națională.

Limitarea în timp a calității de creanță privilegiată a salariului nu contravine nici Convenției internaționale din 10 aprilie 1926 și nici art. 6 pct. 1 și art. 7 lit. a) din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale sau art. 1 pct. 2 din Carta socială europeană revizuită, citate de autorii excepției de neconstituționalitate.

Art. 2 pct. 2 din Convenția internațională din 10 aprilie 1926 se referă la obiectul privilegiului — vasul, navlul pentru voiajul în care a luat naștere și asupra accesoriilor vasului și a navlului — și nu la dimensiunile creanței privilegiate și la condițiile în care i se recunoaște acest caracter.

Textele citate din celelalte două documente internaționale privesc protecția dreptului la muncă. Or, prin conținutul său, art. 108 din Legea nr. 64/1995, republicată, nu îngreădește în vreun fel dreptul la muncă, ci, dimpotrivă, așa cum s-a arătat mai sus, îl garantează prin caracterizarea salariului ca o creanță privilegiată. Limitarea în timp a privilegiului nu reprezintă o încălcare a dreptului la muncă al persoanei, ci o determinare firească a condițiilor în care acest privilegiu poate fi exercitat.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 285

din 30 octombrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale

Nicolae Popa — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Constantin Doldur — judecător
 Kozsokár Gábor — judecător
 Petre Ninosu — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Ioan Vida — judecător
 Gabriela Ghiță — procuror
 Laurențiu Cristescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000, excepție ridicată de Eduard Manole în Dosarul nr. 5.421/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde Sorin Dimitriu în calitate de parte în proces, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, partea prezentă, având cuvântul, solicită respingerea excepției pentru următoarele considerente:

— Constituția și pactele internaționale la care România este parte acceptă ideea de restricții sau limitări în ceea ce privește exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți.

— Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 respectă întru totul dispozițiile art. 49 din Constituție. Obligația depunerii cauțiunii de 5% din valoarea daunelor pretinse, în sarcina reclamantului, a fost instituită de Guvern, prin ordonanță, emisă în temeiul și în limitele abilitării sale de Parlament. Cauțiunea astfel depusă urmează să asigure dezdăunarea pârâtului în situația în care reclamantul ar cădea în pretenții. Procentul de 5% este un procent de protecție pentru pârât, în cazul în care reclamantul pierde procesul, daunele materiale și morale suferite de pârât urmând a fi acoperite din cauțiunea constituită.

— Cauțiunea la care se referă art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 nu face parte din categoria impozitelor, taxelor sau a altor venituri la bugetul de stat, așa cum greșit susține domnul Eduard Manole, chiar dacă aceasta „se consemnează” la bugetul de stat și este purtătoare de dobânzi. Solicită respingerea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public arată că anterior Curtea a respins o excepție având același conținut. Independent de aceasta, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000, dedusă controlului de constituționalitate, fiind abrogată prin Ordonanța Guvernului nr. 34 din 16 august 2001, excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 5.421/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale**, excepție ridicată de Eduard Manole în dosarul acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile criticate — potrivit cărora reclamantul care pretinde repararea prejudiciului adus onoarei și reputației sale este obligat la plata unei cauțiuni de 5% din suma solicitată — îngrădesc exercitarea dreptului la acțiune pentru repararea prejudiciului suferit. Se mai susține că textul criticat încalcă dispozițiile art. 16, 21, 22, art. 114 alin. (4) și ale art. 138 alin. (1) din Constituție. Autorul mai arată că obligativitatea achitării în avans a cauțiunii, „sub sancțiunea anulării cererii de chemare în judecată”, împiedică, în fapt, apărarea drepturilor consacrate prin Constituție. În sfârșit, se susține că adoptarea acestei reglementări prin ordonanță de urgență nu se justifică, deoarece nu are caracter urgent sau excepțional.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 este neîntemeiată, deoarece nu este încălcată nici una dintre dispozițiile constituționale indicate de autor, și anume: art. 16, 21 și 22. Se mai arată că „obligarea la plata unei cauțiuni nu reprezintă o îngrădire a dreptului reclamantului de a se adresa instanței judecătorești pentru recunoașterea sau apărarea drepturilor sale. Atâta vreme cât o astfel de obligație incumbă tuturor persoanelor care formulează astfel de cereri nu este încălcat nici principiul egalității în drepturi consacrat de Constituție”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 nu încalcă principiul egalității în drepturi, obligația achitării cauțiunii existând indiferent de calitatea persoanei care formulează cererea. Se mai susține că textul criticat nu încalcă nici dispozițiile art. 21 din Constituție, care garantează accesul liber la justiție, deoarece această cauțiune este achitată de toate persoanele care promovează o astfel de acțiune și se

restituie în cazul admiterii acesteia. Cauțiunea nu are valoarea unei taxe de timbru, cum susține autorul excepției, ci a unei garanții pentru acoperirea prejudiciului suferit de pârât în urma procesului, în cazul în care cererea reclamantului este respinsă. În același punct de vedere se arată că necesitatea emiterii unei astfel de ordonanțe a fost dictată de faptul că deseori pretențiile celor ce introduc astfel de acțiuni erau exagerate și din acest motiv se impunea limitarea lor. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 138 alin. (1) din Constituție, nici această critică nu este întemeiată, deoarece Guvernul poate reglementa prin ordonanțe de urgență și în domeniul legilor organice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile părții prezente, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția privește dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 23 mai 2000, care au următorul conținut: „(1) *Cel care, considerându-se prejudiciat printr-o atingere adusă onoarei, demnității sau reputației sale, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine, formulează cerere la instanța civilă referitoare la stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daune morale trebuie să depună o cauțiune de 5% din valoarea despăgubirilor solicitate.*

(2) *Suma se consemnează la Casa de Economii și Consemnațiuni, în contul bugetului de stat, fiind purtătoare de dobânzi.*”

Dispozițiile constituționale considerate ca fiind încălcate sunt următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale, excepție ridicată de Eduard Manole în Dosarul nr. 5.421/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 octombrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*

(3) *Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate de persoanele care au numai cetățenia română și domiciliul în țară.*”;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.*”;

— Art. 22: „(1) *Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*

(2) *Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.*

(3) *Pedeapsa cu moartea este interzisă.*”

— Art. 114 alin. (4): „*În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.*”;

— Art. 138 alin. (1): „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 a fost expres abrogată prin art. II din Ordonanța Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001.

Întrucât abrogarea textului criticat pentru neconstituționalitate a intervenit între data sesizării Curții și data soluționării excepției, acesta nu mai poate face obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu prevederile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora: „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei.*” Așa fiind, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă și urmează să o respingă.

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 299

din 6 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinară nr. 60/1974, aprobată cu modificări prin Legea nr. 62/2000

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinară nr. 60/1974, aprobată cu modificări prin Legea nr. 62/2000, excepție ridicată de Asociația familială „Szasz Sofia” din comuna Tormac în Dosarul nr. 3.023/COM/2001 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate, deoarece se apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de către autorul excepției. Se mai arată că, de altfel, prin Decizia nr. 219 din 14 noiembrie 2000 Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 într-o cauză în care se susținea, ca și în acest dosar, încălcarea art. 114 alin. (4) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.023/COM/2001, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinară nr. 60/1974, aprobată cu modificări prin Legea nr. 62/2000**, excepție ridicată de Asociația familială „Szasz Sofia” într-o cauză de contencios administrativ, în contradictoriu cu Direcția sanitară veterinară Timiș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 este semnată de către domnul Victor Babiuc, cu mențiunea „pentru Prim-ministru”, ceea ce contravine dispozițiilor art. 107 alin. (4) din Constituție care stabilesc că hotărârile și ordonanțele adoptate de Guvern se semnează de primul-ministru. Se apreciază, de asemenea, că actul normativ criticat contravine și art. 114 alin. (4) și art. 63 alin. (1) și (2) din Constituție, prin aceea că „nu face obiectul unui caz excepțional” și întrucât a fost aprobat, prin Legea nr. 62/2000, după 375 de zile de la depunerea sa la Parlament, interval în care acesta a avut două sesiuni și

„nu se poate invoca sau motiva lipsa de timp”; prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 se stabilesc taxe de eliberare a autorizațiilor sanitare veterinară, încălcându-se astfel prevederile art. 114 alin. (5) și ale art. 138 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora impozitele, taxele și orice venituri ale bugetului de stat se stabilesc prin lege, ceea ce înseamnă că acestea puteau fi prevăzute doar prin Legea nr. 62/2000. În sfârșit, se consideră că alin. 6 al art. 31 din Legea nr. 60/1974, introdus prin art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999, care stabilește că taxele pentru eliberarea autorizațiilor sanitare veterinară se plătesc anticipat, are caracter retroactiv (în speță taxele fuseseră plătite în cuantumul prevăzut de Legea nr. 60/1974, nemodificat prin ordonanța criticată) și totodată încalcă și prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) și ale art. 53 alin. (2) și (3).

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 a fost adoptată cu respectarea condițiilor și a formalităților legale.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Astfel, se arată că actul normativ contestat este o ordonanță de urgență, emisă în temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție, cazul excepțional fiind determinat de „apărarea sănătății animalelor și sănătății publice, protecția teritoriului țării față de bolile transmisibile, precum și de necesitatea creării condițiilor de derulare optimă și de securitate maximă a comerțului cu animale și produse de origine animală, în conformitate cu convențiile și acordurile internaționale”. În ceea ce privește critica referitoare la semnătură, se arată că primul-ministru se afla în situația reglementată de art. 106 din Constituție, referitoare la imposibilitatea exercitării atribuțiilor. În legătură cu susținerile de neconstituționalitate a „dispozițiilor cuprinse în anexa privind taxele care se percep pentru eliberarea autorizațiilor”, se arată că prin Legea nr. 62/2000 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinară nr. 60/1974 această anexă a fost înlocuită și, în consecință, se consideră că sub acest aspect excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă în temeiul art. 23 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la

prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974, precum și ale art. 6 al art. 31 din această lege, introdus prin art. 1 pct. 3 din ordonanța criticată, al cărui conținut este următorul: *„Pentru eliberarea autorizațiilor, avizelor și certificatelor prevăzute la alineatul precedent se stabilesc taxe cuprinse în anexa ce face parte integrantă din prezenta lege, care se plătesc anticipat, se constituie ca venit la bugetul de stat și se actualizează periodic, în funcție de rata inflației, prin hotărâre a Guvernului.“*

Autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate, în ordinea invocării lor, următoarele prevederi constituționale:

— Art. 107 alin. (4): *„Hotărârile și ordonanțele adoptate de Guvern se semnează de primul-ministru, se contrasemnează de miniștrii care au obligația punerii lor în executare și se publică în Monitorul Oficial al României. Nepublicarea atrage inexistența hotărârii sau a ordonanței. Hotărârile care au caracter militar se comunică numai instituțiilor interesate.“*;

— Art. 114 alin. (4) și (5): *„(4) În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.*

(5) Aprobarea sau respingerea ordonanțelor se face printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alineatului (3).“;

— Art. 63 alin. (1) și (3): *„(1) Camera Deputaților și Senatul se întrunesc în două sesiuni ordinare pe an. Prima sesiune începe în luna februarie și nu poate depăși sfârșitul lunii iunie. A doua sesiune începe în luna septembrie și nu poate depăși sfârșitul lunii decembrie. [...]*

(3) Convocarea Camerelor se face de președinții acestora.“;

— Art. 138 alin. (1): *„Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege.“*;

— Art. 16 alin. (2): *„Nimeni nu este mai presus de lege.“*;

— Art. 53 alin. (2) și (3): *„(2) Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.*

(3) Orice alte prestații sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează a fi respinsă.

I. O primă critică de neconstituționalitate constă, în esență, în susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 nu se întemeiază pe existența unui caz excepțional, în sensul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituție, iar aprobarea acesteia prin Legea nr. 62/2000, „după 375 de zile de la depunerea la Parlament“, încalcă prevederile constituționale ale art. 63 alin. (1) și (3) și ale art. 114 alin. (5).

În legătură cu constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999, prin raportare la prevederile art. 114 alin. (4) din Constituție, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 219 din 14 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 22 februarie 2001. Prin această decizie Curtea a constatat că ordonanța a fost adoptată cu respectarea

cerințelor prevăzute de dispozițiile constituționale invocate, iar „cazul excepțional avut în vedere de Guvern la adoptarea acestei ordonanțe a fost determinat de apărarea sănătății animalelor și sănătății publice, protecția teritoriului țării față de bolile transmisibile, precum și crearea condițiilor de derulare optimă și de securitate maximă a comerțului de animale și produse animaliere, în conformitate cu convențiile și acordurile internaționale“.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei soluții, cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 219 din 14 noiembrie 2000 își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 a fost aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 62/2000, astfel că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, potrivit cărora ordonanța criticată încalcă prevederile constituționale ale art. 63 alin. (1) și (3), referitoare la sesiunile și convocarea celor două Camere ale Parlamentului, și pe cele ale art. 114 alin. (5), cu privire la aprobarea sau respingerea prin lege a ordonanțelor Guvernului, urmează să fie respinse. Faptul că Parlamentul nu a aprobat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999 într-un anumit termen nu conduce la neconstituționalitatea acesteia, întrucât Constituția nu prevede un termen pentru aprobarea ordonanțelor.

Critica potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999, fiind semnată de către un membru al Guvernului și nu de către primul-ministru, contravine dispozițiilor art. 107 alin. (4) din Constituție, care stabilesc că hotărârile și ordonanțele adoptate de Guvern se semnează de primul-ministru, urmează, de asemenea, să fie respinse. Aceasta deoarece, așa cum se arată în punctul de vedere al Guvernului, exprimat potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, „actul normativ contestat este o ordonanță de urgență, emisă în temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție, iar primul-ministru se afla în imposibilitatea de a-și exercita atribuțiile (situație reglementată de art. 106 din Constituție)“.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se mai susține că taxele stabilite printr-o ordonanță, care „nu sunt aprobate prin lege, nu sunt valabile“ și, în consecință, se consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999, care stabilește taxe pentru eliberarea autorizațiilor sanitare veterinare, încalcă și prevederile art. 138 din Constituție, referitoare la stabilirea numai prin lege a taxelor, impozitelor și a altor venituri ale bugetului de stat. Analizând această susținere, Curtea constată că ordonanța criticată a fost aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 62/2000, precum și faptul că, în legătură cu formularea alin. (1) al art. 138 din Constituție, potrivit căruia *„Impozitele, taxele și orice venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege“*, în jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu prin Decizia nr. 70 din 18 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 20 iulie 1995, s-a statuat că termenul *numai* din dispoziția constituțională menționată are semnificația de a interzice posibilitatea stabilirii de impozite și taxe pentru bugetul de stat prin acte normative inferioare, ca forță juridică, legii. În această categorie nu intră ordonanțele emise de Guvern, ci hotărârile Guvernului, care se emit pentru organizarea executării legilor [art. 107 alin. (2) din Constituție], ordinele miniștrilor etc. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții, „a spune că expresia *numai* exclude posibilitatea adoptării de ordonanțe, fiind un domeniu rezervat legii organice, înseamnă a

adăuga la Constituție“. În consecință, cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât și această critică de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

II. Autorul excepției susține, de asemenea, neconstituționalitatea dispozițiilor art. 31 alin. 6 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/1999. Prin Legea nr. 62/2000 această ordonanță a fost aprobată cu modificări, art. 31 alin. 6 având următorul conținut: „*Pentru eliberarea autorizațiilor, avizelor și certificatelor prevăzute la alineatul precedent se stabilesc taxele cuprinse în anexele nr. 1—4 care fac parte integrantă din prezenta lege, care se plătesc anticipat, se constituie ca venit la bugetul de stat și se actualizează periodic, în funcție de rata inflației, prin hotărâre a Guvernului.*“ Ca urmare a modificării, aspectul sub care aceste dispoziții sunt criticate se menține și în actuala redactare a textului, astfel încât, în legătură cu constituționalitatea acestora din urmă, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe.

În esență, se susține că textul criticat retroactivează, prin aceea că stabilește plata anticipată a taxelor pentru eliberarea autorizațiilor sanitare veterinare, încălcându-se

astfel prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (2) și ale art. 53 alin. (2).

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că plata anticipată a taxelor prevăzute de dispoziția atacată nu echivalează cu aplicarea retroactivă a textului, astfel că nu se poate reține încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție care prevede că „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile*“. În ceea ce privește invocarea încălcării prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2), potrivit căroră „*Nimeni nu este mai presus de lege*“, precum și ale art. 53 alin. (2) și (3), conform căroră „*(2) Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale. (3) Orice alte prestații sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale*“, deși autorul excepției nu arată în ce constă această încălcare, Curtea nu reține existența unei contrarietăți între dispozițiile art. 31 alin. 6 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, modificate prin Legea nr. 62/2000 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974, și textele constituționale menționate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/1999 pentru completarea Legii sanitare veterinare nr. 60/1974, aprobată cu modificări prin Legea nr. 62/2000, excepție ridicată de Asociația familială „Szasz Sofia“ din comuna Tormac în Dosarul nr. 3.023/COM/2001 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 300

din 6 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. a) și ale art. 136 alin. (2) din Codul muncii

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. a) și ale art. 136 alin. (2) din Codul muncii, excepție ridicată, prin mandat,

de Valentina Aneta Duță în Dosarul nr. 13.690/2000 al Judecătorei Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, în ceea ce privește dispozițiile art. 130 alin. (1) lit. a), susținând că textul criticat nu conține nici o discriminare între salariați care să determine încălcarea principiilor constituționale, și respingerea, ca fiind inadmisibilă, a excepției privind dispozițiile art. 136 alin. (2) din Codul muncii, a căror neconstituționalitate a fost constatată anterior de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 193 din 19 iunie

2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 6 august 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 13.690/2000, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. a) și ale art. 136 alin. (2) din Codul muncii**, excepție ridicată, prin mandat, de Valentina Aneta Duță într-un litigiu de muncă aflat pe rolul acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul egalității șanselor și creează discriminări între salariați aflați în aceeași situație, respectiv angajați pe posturi de aceeași natură, întrucât unitatea poate menține sau desface contractele de muncă ale salariaților în mod aleatoriu. Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4, 11, 15, art. 16 alin. (1), art. 20, 33, 43 și 51 din Constituție, precum și ale art. 23 și 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Judecătoria Galați, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată este nefondată, întrucât în situația prevăzută de art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii „unitatea, ca urmare a reorganizării activității, reduce personalul prin desființarea unor posturi de natura celui ocupat de cel în cauză” și, în consecință, „are dreptul să selecționeze personalul pentru posturile rămase, instanța neputând censura aceasta”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii este neîntemeiată, întrucât motivul de desfacere a contractului de muncă prevăzut de acest text de lege „se impune, deoarece unitatea nu poate fi obligată să păstreze anumite posturi, atunci când menținerea lor îi poate afecta activitatea ulterioară”, iar prin aceasta nu se încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție. În ceea ce privește dispozițiile art. 136 alin. (2) din Codul muncii, se apreciază, în același punct de vedere, că excepția este inadmisibilă, deoarece acest text de lege a fost declarat neconstituțional prin Decizia Curții Constituționale nr. 193 din 19 iunie 2001.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie două texte din Codul muncii, și anume:

— Art. 130 alin. (1) lit. a): *„Contractul de muncă poate fi desfăcut, din inițiativa unității, în cazul când:*

a) unitatea își reduce personalul prin desființarea unor posturi de natura celui ocupat de cel în cauză ca urmare a reorganizării;”;

— Art. 136 alin. (2): *„Dacă persoana în cauză s-a încadrat între timp într-o funcție cu o retribuție inferioară sau a realizat alte câștiguri mai mici, despăgubirea prevăzută în alineatul precedent va consta, pentru perioada respectivă, în diferența dintre salariul mediu realizat anterior desfacerii contractului de muncă și câștigul realizat între timp.”*

Alin. (1) al aceluiași articol reglementează despăgubirea datorată salariatului al cărui contract de muncă a fost desfăcut în mod nejustificat, pe perioada când, din această cauză, a fost lipsit de salariu.

Prevederile constituționale invocate de autorul excepției în susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate sunt:

— Art. 1 alin. (3): *„România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;*

— Art. 4 alin. (2): *„România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.”;*

— Art. 11: *„(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”;

— Art. 15 alin. (1): *„Cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.”;*

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— Art. 20: *„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— Art. 33: *„(1) Dreptul la ocrotirea sănătății este garantat.*

(2) Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice.

(3) Organizarea asistenței medicale și a sistemului de asigurări sociale pentru boală, accidente, maternitate și recuperare, controlul exercitării profesiilor medicale și a activităților paramedicale, precum și alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei se stabilesc potrivit legii.”;

— Art. 43: *„(1) Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.*

(2) Cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, la ajutor de șomaj și la alte forme de asistență socială prevăzute de lege.”;

— Art. 51: *„Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”*

Cu raportare la prevederile art. 11 și 20 din Constituție autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate

sunt în neconcordanță cu unele reglementări din Declarația Universală a Drepturilor Omului, și anume:

— Art. 23: „1. Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la ocrotire împotriva șomajului.

2. Toți oamenii au dreptul, fără nici o discriminare, la salariu egal pentru muncă egală.

3. Orice om care muncește are dreptul la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare care să-i asigure lui, precum și familiei sale o existență conformă cu demnitatea umană și completată, dacă este cazul, cu alte mijloace de protecție socială.

4. Orice persoană are dreptul să întemeieze cu alte persoane sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.”;

— Art. 25: „1. Orice persoană are dreptul la un nivel de viață corespunzător asigurării sănătății sale, bunăstării proprii și a familiei, cuprinzând hrana, îmbrăcămintea, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare, are dreptul la asigurare în caz de șomaj, de boală, de invaliditate, văduvie, bătrânețe sau alte cazuri de pierdere a mijloacelor de subsistență ca urmare a unor împrejurări independente de voința sa.

2. Mama și copilul au dreptul la ajutor și ocrotire specială. Toți copiii, indiferent dacă s-au născut în cadrul sau în afara căsătoriei, se bucură de aceeași ocrotire socială.”

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (2) din Codul muncii, Curtea constată că textul a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și, prin Decizia nr. 193 din 19 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 6 august 2001, a stabilit că „dispozițiile art. 136 alin. (2) din Codul muncii nu mai sunt în vigoare întrucât sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1), ale art. 38 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituție”. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, conform căroră „Nu pot face obiectul excepției prevederile legale a căror constituționalitate a fost stabilită potrivit art. 145 alin. (1) din Constituție sau prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, Curtea constată că data publicării deciziei sale, menționată mai sus, este ulterioară celei la care a fost sesizată cu prezenta cauză și astfel

urmează să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (2) din Codul muncii, ca devenită inadmisibilă.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă ca atare. Dispozițiile art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii dau posibilitatea agenților economici și instituțiilor să își organizeze activitatea în conformitate cu cerințele unei funcționări eficiente, iar în raport cu aceasta să dimensioneze numărul de personal angajat pe diferite posturi potrivit nevoilor lor reale. Această posibilitate include și măsuri de reorganizare a activității și, dacă este necesar, reducerea numărului personalului angajat, prin desființarea unor posturi. În cazul reducerii numărului de personal angajat, conducerea unității decide pe care dintre salariații încadrați îi menține în posturi de aceeași natură cu cele desființate, având posibilitatea să desfășoare contractele de muncă ale celorlalți. Textul de lege criticat nu permite a se face nici o deosebire între salariați pe baza nici unuia dintre criteriile prevăzute la art. 4 alin. (2) din Constituție, unitatea putând selecționa salariații pe care-i oprește exclusiv pe baza criteriului de competență, al corespunderii, având în vedere modul de îndeplinire a atribuțiilor ce le revin în posturile ocupate. Pentru eliminarea sau sancționarea eventualelor abuzuri în aplicarea dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, la cererea salariatului care contestă măsura defacerii contractului de muncă, instanța judecătorească poate examina legalitatea măsurii luate, respectiv dacă reorganizarea activității, reducerea de personal și desființarea unor posturi de natura celui ocupat de salariatul concediat au fost reale sau fictive. În cadrul acestui control instanța poate sancționa și eventualele discriminări făcute la selecționarea personalului prin folosirea altor criterii decât cele de pregătire, competență și corespundere profesională.

Curtea mai constată că în afară de prevederile art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, celelalte dispoziții constituționale, precum și reglementările din Declarația Universală a Drepturilor Omului, invocate de autorul excepției, nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (2) din Codul muncii, excepție ridicată de Valentina Aneta Duță în Dosarul nr. 13.690/2000 al Judecătoriei Galați.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

ORDIN

pentru aprobarea programelor de restructurare ale Companiei Naționale „Romarm” — S.A. și societăților comerciale de sub autoritatea Ministerului Industriei și Resurselor pentru anul 2002

Ministrul industriei și resurselor,

în conformitate cu hotărârile Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. 0101/2001 și 0102/2001 privind avizarea programelor de restructurare ale Companiei Naționale „Romarm” — S.A. și altor societăți comerciale de sub autoritatea Ministerului Industriei și Resurselor,

având în vedere Strategia de restructurare a Companiei Naționale „Romarm” — S.A., aprobată în ședința Guvernului din data de 25 octombrie 2001,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările ulterioare,

având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 170/2001 privind atenuarea impactului social ca urmare a procesului de reorganizare a sectorului producției de apărare,
emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă programele de restructurare ale Companiei Naționale „Romarm” — S.A. și societăților comerciale de sub autoritatea Ministerului Industriei și Resurselor, precizate în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Derularea activităților cuprinse în programele de restructurare se va face în corelare cu alocarea fondurilor aferente acestora.

(3) Ca urmare a concentrării activității productive pe tipuri de capacități și a reorganizării fluxurilor de fabricație, personalul Companiei Naționale „Romarm” — S.A. se diminuează începând cu anul 2002 cu maximum 7.500 de persoane, iar al societăților comerciale de sub autoritatea Ministerului Industriei și Resurselor, cu maximum 2.500 de persoane.

Art. 2. — Personalul disponibilizat prin aplicarea programelor de restructurare beneficiază de prevederile

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 170/2001 privind atenuarea impactului social ca urmare a procesului de reorganizare a sectorului producției de apărare.

Art. 3. — Compania Națională „Romarm” — S.A. și societățile comerciale sprijină salariații disponibilizați pentru a beneficia de serviciile privind consilierea și orientarea profesională.

Art. 4. — Consiliile de administrație și conducerile executive ale Companiei Naționale „Romarm” — S.A. și ale societăților comerciale vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — La data prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 368/2001.

Art. 6. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 10 ianuarie 2002.
Nr. 2.

ANEXĂ

LISTA

cuprinzând agenții economici ale căror programe de restructurare sunt aprobate prin Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 2/2002

Nr. crt.	Denumirea agentului economic
1.	Compania Națională „Romarm” — S.A.
2.	Societatea Comercială „Avioane” — S.A. Craiova
3.	Societatea Comercială „Elprof” — S.A. București
4.	Societatea Comercială „IOR” — S.A. București
5.	Societatea Comercială „Romaero” — S.A. București
6.	Societatea Comercială „Uzina Mecanică” — S.A. Mârșa
7.	Societatea Comercială „Uzina Mecanică” — S.A. Băbeni
8.	Societatea Comercială „Rompiro” — S.A. Orăștie
9.	Societatea Comercială „Uzina Mecanică” — S.A. Drăgășani
10.	Societatea Comercială „Uzina Mecanică” — S.A. Filiași
11.	Societatea Comercială „MFA” — S.A. Mizil
12.	Societatea Comercială „Șantierul Naval” — S.A. Mangalia

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR
Nr. 18/14 ianuarie 2002

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
Nr. 102C/11 ianuarie 2002

ORDIN
privind instituirea sistemului de licențe de import automate, emise în scop statistic,
pentru importurile de grâu și făină de grâu

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor și ministrul afacerilor externe, văzând Memorandumul nr. 5/278/AN/2002, aprobat de primul-ministru, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 12/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu modificările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 21/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare, emit următorul ordin:

Art. 1. — Importurile de grâu și făină de grâu se realizează începând cu data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe bază de licențe de import automate, emise în scop statistic.

Pozițiile tarifare și denumirea mărfurilor supuse licențierii la import sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

Art. 2. — Licențele se eliberează de Ministerul Afacerilor Externe — Departamentul pentru comerț exterior și promovare economică, cu avizul Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, și sunt valabile 14 zile calendaristice de la data emiterii.

Ministrul afacerilor externe,
Mircea Geoană

ANEXĂ

LISTA
cuprinzând produsele supuse licențierii automate, cu scop statistic, la import

Poziția tarifară	Denumirea mărfii
10.01	-Grâu și meslin (amestec de grâu cu secară în proporție de doi la unu):
1001.10.00	-Grâu dur
1001.90	-Altele:
1001.90.10	--Alac (<i>Triticum spelta</i>) destinat însămânțării
	--Alt alac (<i>Triticum spelta</i>), grâu comun și meslin:
1001.90.91	---Grâu comun și meslin, destinate însămânțării
1001.90.99	---Altele
1101.00	Făină de grâu sau de meslin:
	-Făină de grâu:
1101.00.11	--De grâu dur
1101.00.15	--De grâu comun și alac
1101.00.90	-Făină de meslin

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

privind modificarea unor prevederi ale Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 1/1996 privind comisioanele pentru prestarea serviciilor de încasări și plăți cu și fără numerar, cu modificările și completările ulterioare, și abrogarea unor prevederi ale Circulării Băncii Naționale a României nr. 42/1995

În temeiul prevederilor art. 50 din Legea nr. 101/1998 privind Statutul Băncii Naționale a României,

Banca Națională a României emite prezenta circulară.

Art. I. — Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 1/1996 privind comisioanele pentru prestarea serviciilor de încasări și plăți cu și fără numerar, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Comisioanele stabilite potrivit prezentului regulament vor fi afișate la loc vizibil la fiecare unitate bancară.

Dacă banca practică comisioane de înțelegere cu clientul, atunci ea are obligația de a menționa public, în scris, această posibilitate, la sfârșitul listei afișate la loc vizibil la fiecare unitate bancară.

Băncile vor raporta Băncii Naționale a României, la finele fiecărui semestru, nivelul comisioanelor practicate pentru prestarea serviciilor de încasări și plăți cu și fără numerar, conform anexei nr. 2.“

2. Anexa nr. 2 va avea următorul cuprins:

„ANEXA Nr. 2

Banca.....

SITUAȚIA

privind comisioanele practicate de Banca

În aplicarea Circularei Băncii Naționale a României nr. 2/2002, informăm că Banca practică următoarele comisioane:

Nr. crt.	Tipul de operațiune	Nivelul comisionului
I. Servicii de încasări și plăți fără numerar		
1.	Operațiuni de încasări și plăți efectuate în conturile titularilor — persoane juridice și fizice: — în sistem intrabancar — în sistem interbancar	
2.	Deschideri, închideri de conturi, în lei, pentru persoane juridice și fizice	
3.	Eliberarea extraselor de cont pentru clienții băncii, persoane juridice	
4.	Eliberarea altor evidențe solicitate de client — persoane juridice și fizice	
II. Servicii de încasări și plăți cu numerar		
1.	Depuneri de numerar de către persoane juridice și fizice în conturile altor clienți, deschise la aceeași unitate bancară sau la alte unități bancare	
2.	Ridicări de numerar din conturile curente ale persoanelor fizice	
3.	Preschimbarea bancnotelor (lei) uzate sau deteriorate cu bancnote bune	
4.	Preschimbarea numerarului din cupiuri mici în cupiuri mari sau din monedă metalică în bancnote“	

Art. II. — Prevederile punctelor 1 și 2 din Circulara Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 15 februarie Băncii Naționale a României nr. 42/1995, publicată în arie 1996, se abrogă.

GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

București, 11 ianuarie 2002.
Nr. 2.

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2002
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Nr. anual de apariții	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
				Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	700	5.938.400	1.484.600	1.633.060	1.796.366	1.976.003
2.	Monitorul Oficial, Partea I în limba română, numere bis	50	1.114.880	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	250	4.950.400	1.237.600	1.237.600	1.237.600	1.237.600
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	300	7.804.160	1.951.040	1.951.040	1.951.040	1.951.040
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	750	1.584.128	396.032	396.032	396.032	396.032
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	2.100	6.691.360	1.672.840	1.672.840	1.672.840	1.672.840
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	6.162.000	1.540.500	1.540.500	1.540.500	1.540.500
8.	Colecția Legislația României	4	1.557.400	389.350	428.285	471.114	518.225
9.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	12	2.595.840	648.960	713.856	785.242	863.766
10.	Repertoriul actelor normative	1	390.000	—	—	—	—
11.	Decizii ale Curții Constituționale	1	292.500	—	—	—	—
12.	Ediții trilingve	12	1.560.000	—	—	—	—
13.	Ediții tematice*)		—	—	—	—	—

*) Preț individual pe apariție ce se va comunica difuzorului cu 30 de zile înainte de tipărire.

Publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ menționate la punctele 1–7 sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 19%, iar cele menționate la punctele 8–13 sunt scutite de T.V.A.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6
(telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9
(telefon/fax: 772.66.87; 095.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256
(telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ G & F PRESS DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Șos. Alexandriei nr. 76, bl. PC 8, sc. 1, et. 5, ap. 22
(telefon/fax: 420.99.71)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, bd. Nicolae Grigorescu nr. 29A, bl. N22, ap. 38
(telefon/fax: 340.31.09)
- ◆ CURIER PRESS — S.R.L. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7
(telefon/fax: 068/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1
(telefon/fax: 054/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36
(telefon/fax: 044/11.40.52, 044/11.48.01)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.loginet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro